

Certifikace kouzelnické úrovně

Dějiny čar a kouzel

Student: Lily Angelina Johnsonová

Profesor: Larrie Larstonová

Školní rok: Léto 2016

Zadání: vyzkoušet si na vlastní kůži život, záliby a mindset vybraných zmijozelských osobností

Vypracování:

Úvod

Začalo to jednoho krásného nedělního večera, kdy Johnsonová usoudila, že má málo práce a že si nutně potřebuje nějakou přidat. To bylo ještě předtím, než ji zavalila miliarda Zetek. I rozběhla se na poslední chvíli do čtyř kabinetů, aby si požádala o certifikační zkoušky. Ty první tři nestojí za zmínku, aspoň ne v rámci tohoto příběhu. Ta poslední však ano, protože když si ve čtvrtek přečetla zadání, tak umřela smíchy. Obrazně řečeno, protože jinak by to nemohla vypracovat. A něco takového se prostě nemohlo stát, jelikož si tuhle zkoušku užít potřebovala. Ano, užít. Ne, není to jenom tím, že bodohrotič a tak, ale tím, že proměňovat se na známé osobnosti zmijozelské historie slibuje docela velkou kopu zábavy. Takže užít.

První problém však vyvstal záhy. Jak se proměnit? Čokožabky jsou trapné, čokojezevci tak úplně nefungují, jak zjistila později, do portrétu se dostat nedokázala, aniž by ho celý vyhodila do povětří a sama pak byla vyhozena ze školy za to, že ničí vzácné školní artefakty, takže to chtělo něco jiného. Něco lepšího, něco zábavnějšího. Trovalo to přesně tři přečtené knihy o zmijozelské historii, jednu o lektvorech a dvě o symbolice, dva hektolitry vypitého kafe a metrák snědené čokolády, než na to přišla. Při namočení do správného lektvaru mají želé hadi magické schopnosti, které by mohly odpovídat tomu, oč dívka usilovala. Další kafe a čokoláda padly na oltář výzkumu. A než se měsíc s měsícem sešel, bylo hotovo – deset přenášecích želé hadů, zbylá trocha lektvaru, kdyby něco nevyšlo, a zbytek hadího balení. Potom ještě hůlka, našprtané vědomosti o všech postavách, do nichž bylo potřeba se přenést, a přípravy byly u konce.

Ukousla hlavu pronímu hadovi. Důkladně ji rozkousala a strčila si do pusy tělo. To chvíli cumlala, a když i poslední zbytek želé zamířil na své dlouhé putování trávicím traktem, začalo se sklepení kolem ní rozplývat.

* * *

Část první – Krvavý Baron

Heleno, moje lásko, proč už mě nemáš ráda,
proč mám vždycky pocit, že mě roztrhneš jak hada,
kdykoliv ti chci říct, jak hodně tě mám rád,
proč mám z tebe pocit, že vzteky zboříš hrad?

~ z milostné poezie Krvavého Barona, napsáno pod lavicí při hodině lektvarů pro Helenu z Havraspáru, roztrháno adresátkou na malé kousičky o několik dní později

*

První, co mi probleskne hlavou, je myšlenka, že to funguje. Jo! Tak těch pár týdnů práce nakonec nepřišlo tak úplně nazmar. Ještě že tak, jinak bych se proklela až do miliontého kolene, že jsem místo nějakého hloupého výzkumu mohla použít žabku a ušetřený čas psát úkoly. Pak začnu zkoumat, kde jsem se to vlastně ocitla. Sklepení, ale jiné než to, které důvěrně znám. Jsem docela hezký zmijozelský student, jak zjistím, když zkontroluju svůj odraz v malém kouzelném zrcátku. Pán je slečinka. Nebo se chystá na rande. Pokusím se nějak ovlivnit to, co dělá, když už jsem v té jeho hlavě a přijde mi, jako kdybych byla on, ale nejde to. Jediné, co můžu, je pootevřít taková malá dvířka v jeho mysli a nahlédnout do nich. Kdykoliv si něco pomyslí sám od sebe, objeví se to i v mojí mysli, ale pokud si budu chtít dohledat souvislosti, tak to budu muset udělat sama. A ano, trefila jsem se. Pán má rande. Před několika dny si poprvé všiml hezké dívky z Havraspáru, dal se s ní do řeči ve Velké síni a vypadalo to, že chemie je oboustranná, proto ji dneska pozval k jezeru. Všechny dívky podle něj mají rády jezero, podle jeho názoru to je romantické. No, já bych se s ním hádala, mě by asi na schůzku k jezeru nevytáhl, ale jiný čas, jiný mrav, v téhle době třeba ještě hrad nebyl tím, co dnes. V našich dobách, samozřejmě. Dnes se píše... no, nevím. Ikstého ypsilonový, rok někdy hodně dávno.

Když vyjdeme před hrad, zalituju, že nejsem úplně on, protože bych ráda otočila hlavou, abych se mohla pokochat okolím. Takhle mám smolíka. Škoda. U jezera není nic jako posezení, ale nese s sebou deku, kterou rozloží na vlhkou trávu. Zkontroluje čas; je tam o trochu dřív. Jen co dosedne na černý kus látky, zase vstává, protože se před ním objeví drobná postava. Dívka vypadá naprosto obyčejně, má dlouhé tmavé

vlasý, je relativně štíhlá a na sobě má školní uniformu a temně modrý plášť. Jenže když se jí člověk podívá do očí, pocítí, jak z nich vyloženě sálá moudrost. Pozdraví se a on ji vyzve, aby se posadila. Během zbytku odpoledne si nejdřív povídají, pak se to však nějak zvrhne a začnou se líbat a otlapkávat. Škoda, že tohle nějak nemůžu vypnout, opravdu jsem nepotřebovala vědět, jaké to je, když člověk líbal Helenu z Havraspáru, ehm. Nemohla jsem však nic dělat, jenom tiše trpět a vyčkávat. Zůstali venku do setmění, zpátky na hrad se vydali až v takové té tmě, která vypadá, že by se dala krájet nožem. Ruku v ruce. Co následovalo poté jsem se naštěstí už nedozvěděla.

*

Stejný chlapec, jiná scéna. Je poznat, že je starší a moudřejší. Co se však nezměnilo, je jeho láska. Nezměnil se jeho cit. Jenže objekt jeho lásky ano. Zakoukal se do ní nějaký frajírek z Nebelvíru a jeho poslala do háje. Bylo jí jedno, jak moc ho to zasáhlo, aspoň jemu to tak připadalo. Když nakouknu do jeho mysli, jako kdybych viděla papírek popsany jejím jménem. Teď už to není Helena, ale Helča. Helča z Havraspáru. Kdybych mohla dát najevo svoje pobavení jeho prostřednictvím, řehtal by se na celé kolo. Jenže on teď byl zamlklý, zklamaný, zlomený, ale stále toužící a milující. A v duchu toužil po odplatě. Ne na ní, ale chtěl se pomstít tomu blbečkovi. No, hodně štěstí, popřála jsem mu v duchu, protože jsem ho viděla v jeho vzpomínkách. Vysoký, svalnatý, delší blond vlasý, zelené oči, dolíčky ve tvářích, úplně k sežrání. Potřeboval by to svoje odhodlání trochu zchladit, jenže jsem nemohla zabránit tomu, aby opustil zmijozelskou společenskou místnost a zamířil někam nahoru. Na vrcholku jednoho schodiště zaváhá. Doleva směrem k nebelvírské věži, nebo doprava k havraspárské. V duchu si tipnu a následně zjistím, že jsem vědma.

Vpravo.

*

Ležela v obrovské posteli a v obležení modrých polštářů a přikrývek se úplně ztrácela. Její kdysi majestátní a moudrá tvář teď vypadala ztrhaně a sešle.

„Volala jste mě?“ zeptal se, když odtrhl zrak od jejích vrásek a bílých vlasů. „A-ano. Chtě-chtěla jsem tě o něco poprosit. Byl jsi to ty, vid’?“

„Já? Kdo jsem měl být?“

„T-ten chlapec, co ji mi-miloval.“

„Ano,“ pronesl trochu váhavě.

Sevřela jeho ruku v pevném stisku. Nikdy by ho nenapadlo, že by něco takového dokázala. Na dotek mu to připomínalo spíš havraní pařát, suchý a neživý. „Najdi ji. Prosím. Ne kvůli diadému, ale kvůli mně. Chci... chci ji ještě jednou vidět.“ Najednou vypadala lépe, daleko mladší a krásnější. Posadila se na posteli. „Uděláš to pro mě? Najdeš moji dceru?“

„Udělám. Nezklamau Vás.“

Záblesk mládí byl pryč. Sesunula se zpátky do měkkého péřového objetí. „Dě-děkuji ti.“

*

Běžím s ním albánským lesem. Prodírám se hustým porostem, do nohou a rukou mě škrábou větvičky. Ostré trny mi trhají oblečení a kůži pod ním, já to ale nevnímám. Moji mysl jako by pohltila ta jeho. Jsem on. Moje kouzla dokázala, že Helena je už jen nedaleko od něj. Musím ji najít. Musím ji dovést k její matce. Musím, musím, musím. Miluju ji.

Najdu ji na paloučku, který se přede mnou najednou rozprostře. Sedí na trávě a zírání na diadém své matky. Šperk se třpytí v paprscích zapadajícího slunce. Otočí se na mě a přivře oči.

„Ty. Ty, nebo já?“

„Prosím?“

„Kdo z nás to tak pokazil? Co za to mohlo? Já, nebo ty? On, nebo to, jak jsi na mě nemohl zapomenout?“

„Obojí.“

„Máš pravdu,“ vzlykne a schoulí se mi v náruči. Diadém stále leží na trávě. Slunce mizí za obzorem.

„Mám tě dovést za tvou matkou,“ pošeptám jí. „Helčo, ona umírá. Nedokázala ze sebe dostat jedinou souvislou větu! Aspoň by tě měla před svou smrtí naposledy vidět.“

„Já nemůžu. Zradila jsem ji. Nedokážu se jí ještě podívat do očí.“ „Nemůžu se vrátit bez tebe.“

„Můžeš, Thome.“ Svou chybu si uvědomila moc pozdě.

Vybouchnu jako papiňák. V jednu chvíli ji držím v náručí, aby ji hned poté vystřídal můj meč. Řvu vzteky. Odmítnu její prosby, že mi to vysvětlí, ale nechce zmlknout. Najednou jí můj meč vězí v hrudi a kácí se k zemi. Najednou mám úplně čistou mysl. A protože můj smysl života právě vydechl naposledy, navíc by mě po návratu Rowena zabila, tak to radši udělám sám. Než padnu k zemi, zaregistruju, že diadém zmizel.

* * *

Druhá osoba, druhý had. Tentokrát to vzala od ocasu, protože byl žlutý. Nikdy neměla ráda žluté želé bonbony, její oblíbenou vzpomínkou bylo, jak na táboře s kamarádem každý dostali pytlík gumových medvoídků. Ona z obou balíčků vyjedla červené, on zelené. Žluté a oranžové rozdali. Proto začala ocasem, aby to měla za sebou. Se zkřiveným obličejem polkla ocásek a zatočila se spokojeně, když kousla do červené části.

* * *

Část druhá – Merlin

Kde má ten svůj Avalon,
kde ho najdu, kde je on?
Zklamání mě ale čeká,
pravdy se kouzelník leká.
Odchovanec Zmijozelu
budoucnost hodil do kelu
teď u mudlů má své místo,
miluje všechny, dva i sto.
Je jako krvežrádce znám,
se spod'áry zatracován.

~ báseň na chlapeckých záchodech u sklepení, která nikdy nešla odstranit, ani po vyzkoušení celé škály kouzel a různých barev na přemalování

*

U Merlinových spo- Dobře. To asi nebude nejlepší začátek. Protože právě stojím před zrcadlem jenom v trenýrkách. Nejsem sice žádný krasavec, ale aspoň vypadám chytře, to se o Baronovi říct nedalo. To ale nic nemění na tom, že doufám, že si je nehodlá sundavat. Nakouknu mu do myšlenek a pochopím, že se snaží zjistit, zda se dá na první pohled odlišit mudla a kouzelník. Pod tím je však cítit podtón toho, že se na sebe rád kouká. Takže mudlomaniak byl jako malý docela narcis. Škoda jen, že se v tom zrcadle nemohl utopit.

„Merline!“ někdo se začal dobývat do koupelny. „Co tam děláš tak dlouho?!“

„Už jdu, jenom se obleču!“

„U Salazara, holčičí koupelny jsou jinde. Tam můžeš trávit hodiny, ne tady.“

„Nejsem holka!“

Ozvalo se zaklení a zakouzlení: „Alohomora!“ Dovnitř vpadl jiný chlapec, a když uviděl druhého stát před zrcadlem, zarazil se. „Merline,“ pronesl nevěřičně, „já měl pravdu. On tu fakt stojí a obdivuje se jen v trenkách. Druhé patro, třetí dveře vlevo od schodů, heslo *žabiduch*. Tam to pro tebe bude lepší, kámo.“ Chlácholivě ho poplácal po rameni. Merlin si sesbíral svoje saky paky a zkroušeně odešel.

*

O několik let později má Merlin stále zálibu v pozorování sama sebe ve spodárech. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby toto zvolání bylo výmyslem nějaké jeho přítelkyně, případně nějaké jeho bývalé přítelkyně, která to roznesla po světě, že se Merlin rád prochází před zrcadlem jenom ve spodním prádle, aby ho nějak ponížila. Tentokrát poskakuje. Není mu zima, prostě ho to baví. Trochu si uprdne a sleduje, jestli něco bude vidět. Není. Vzpomenu si na to zadání, že to byl jednorožec. Obávám se však, že madam to myslela jenom obrazně, že sama netušila, že by Merlin zkoušel prdět duhu.

„Merline! Už jseš? Potřebuju se umejt!“ ozve se za dveřmi.

„Už jdu, jenom se obleču!“ Dává si ale na čas, protože ví, že to za dveřmi je mudla, a ten si dveře Alohomorou neotevře. Po čtvrt hodině vyjde nastrojený ve svém kouzelnickém hábitu, ale přede dveřmi nikdo není. Vlastně je, ale schovaný za nimi, aby se na něj mohl co nejnenápadněji vrhnout.

„Zmetku,“ vrčí, „koupelna není od toho, aby sis tam zkoušel nějaký úchylárny. My, co jsme zpocený z tréninku, potřebujeme vanu víc než nějakéj magickej šmudla. Tak si to laskavě pamatuj.“ Merlin se s klidem postaví, hůlku v ruce, a pronese nějaké zaklínadlo. Hora svalů a plechovce proletí chodbou a zmizí.

*

„Tyjo, ten Merlin, musíme na něho dávat bacha. Včera, když jsem se šel umejt, jsem viděl sira Bedivera, jak leží rozplácnutej jako žába dole na nádvoří, a tvrdil, že se porval právě s Merlinem. Nevíš, jak to ten mužík mohl dokázat?“

*

Opět chodí před zrcadlem, tentokrát ale úplně oblečený. Přechází tam a sem, až za ním vlaje hábit. Nakouknu mu do hlavy a uvidím, že se snaží naprosto egoisticky vymyslet, co by se po něm mohlo jmenovat. Už chápu, proč skončil ve Zmijozelu, protože toužil po tom, aby byl nejlepší. Možná z toho důvodu se kamarádíčkoval s mudly, protože mezi nimi není tak velká konkurence. Jak se říká, mezi slepými jednooký králem. Chudák. Trochu s ním soucítím. Kouzelníci si o něm mysleli, že je to gay, případně nějaký úchylák, takže usoudil, že v takové společnosti se nebude snažit dostat se na vrchol, proto zvolil snazší cestu, i když kouzlit dokázal natolik, že by se určitě dostal i mezi kouzelnickou špičku. Až zemře, tak ho kouzelníci stejně vezmou na milost. To on v tuhle chvíli sice neví, ale stejně se snaží vymýšlet tak usilovně, až se divím, že se mu nekouří z hlavy. Merlinovy trenčle? K čemu by to bylo dobré? To asi nepůjde. Merlinova hůlka jako souborové ocenění? Ne. Souboje určitě nebudou tak prestižní. Co takhle něco, co souvisí s mudly? Třeba nějaké ocenění pro kouzelníka, co udělá něco velkého, co zároveň bude aspoň trochu promudlovské? To by šlo. Merlinovo ocenění? Merlinova pochvala? To zní blbě, je to moc dlouhé. Merlinovo... Merlinův... Merlinův řád? Merlinův řád. To nezní zle. Merlinův řád. Jo. To se mi líbí. Tak teď se můžu s čistým svědomím vrhnout na zákon, který by zakazoval mudly zaklínat.

*

Když Merlin zemřel, kouzelníci ho najednou vzali na milost. Asi došli k závěru, že nemohl být tak divný, jako si mysleli. Ale ty spodáry, ty mu zůstaly. Se svými několika nejoblíbenějšími byl dokonce pohřben. A mnozí, co tvrdí, že viděli jeho ducha, vždycky popisují, že byl téměř nahý, kromě nějakých trenýrek se zajímavým vzorem.

* * *

Třetí želé had, tentokrát zelenočervený. Chvíli váhala, co je lepší, aby si to nechala nakonec, ale nakonec mu ukousla hlavu. Aby netrpěl, ospravedlnila si to v duchu. Nikdy si nedokázala přiznat, že červené želé má prostě radši než zelené.

* * *

Část třetí - Phineas Nigellus Black

Ty zmetku ředitelská, na škole není dítě,
jež by tě rádo mělo; všechny nenávidí tě!

~ nápís z chlapeckých záchodků, náležících k mrzimorské společenské místnosti

*

~ kresbička z vedlejší kabinky, znázorňující toho samého ředitele a jeho vztah ke studentům z mudlovských rodin, kterých vždycky bylo nejvíce právě v Mrzimoru

*

Na Phinease Nigelluse jsem se těšila, protože mi přišel hustý jeho styl. Ta ironie, která přímo odkapávala z každé věty, co pronesl, ta nenávisť vůči mudlovským šmejdům, ta zmijozelskost. Nebyla pravda, že ho nikdo neměl rád, mezi zmijozelskými míval, pokud může věřit starým kronikám, hodně příznivců, asi jako Severus Snape. Proto mě však překvapí, když se objevím v těle malého klučiny. Prší. Na sobě má černé oblečení se stříbrnými výšivkami. Nikde ani náznak zelené. Podívám se, na co tak upřeně hledí, a pochopím. Octila jsem se na pohřbu jeho bratra Siriuse, jehož smrt ho údajně velmi zasáhla a ovlivnila. No, nevím. Když nakouknu za dvířka v jeho mysl, nevidím vůbec nic. Prostě prázdno. Občas tam prolétne nějaká temná myšlenka, jindy vzpomínka na to, co s bratrem dělali, ale tím to končí. Žádné základy, z nichž bych mohla něco vyčíst. Buď má mysl totálně uzavřenou, nebo přikrytou temným závěsem žalu. Tak či tak, očividně to dost prožívá. A asi ho to hodně žere. Kdyby tohle byl Tom Riddle, tak pochopím, proč bude v budoucnosti toužit po nesmrtelnosti. Jenže takhle nechápu skoro nic.

*

Puf. Phineas je najednou o pár desítek let starší. Naproti němu stojí jeho téměř dokonalá kopie, samozřejmě když se to srovná s tím, jak kdysi vypadal on. Ani mu nepotřebuju moc hrabat v hlavě, abych zjistila, co je za problém. To naproti je jeho syn,

který se jmenuje stejně, a momentálně se hádají o tom, proč jsou mudlové špatní. Phineas je celou diskuzí pochopitelně velmi otřesen, protože by ho nikdy nenapadlo, že něco takového bude muset řešit se svým vlastním synem, vždycky měl za to, že když někdo vyrůstá v jeho rodině, tak mudly automaticky pohrdá. Jenže ne, Phineas mladší někde potkal nějakou mudlu nebo mudlovskou šmejdku, ačkoliv co byla zač, teď bylo úplně bezpředmětné, a dal se na podporování toho, aby se s nimi kouzelníci znovu skamarádili.

Phineas Nigellus už od začátku věděl, jak rozhovor skončí, a nesnažil se to nijak ovlivnit. Sice ho dost mrzelo, že si jeho syn vybral takovou cestu, ale co mohl dělat. Vymlátit by to z něj nedokázal, maximálně by se na to přišlo a měl by z toho průšvih. Kdepak, něco takového si nemohl dovolit. Bral to spíš jako nebezpečnou nevyléčitelnou nemoc; aby se nerozšířila, musel se nakažený dát pryč od ostatních. Proto, když Phineas řekne, že odchází, aby s tou svojí vyvolenou mohl žít, jeho otec jenom pokrčí rameny a pronese staré kouzlo, které zná vždy jenom hlava rodu a jehož prostřednictvím se zapuzuje člen rodu. Ještě toho večera potom rozžhavl špičku své hůlky, aby synovo jméno navždy vymazal z rodokmenu své rodiny.

*

Zmetci pitomý, prolétne mu hlavou, když se dveře třídy konečně zavřou. Nesnášel to místo. Nejenže to znamenalo, že musel být celých deset měsíců daleko od své ženy, leda že by se sebrala a začala na škole také učit, ale ještě se musel otravovat s těmi usmrkanci. Přišlo mu, že ta sebranka krvezárců, mudlovských šmejdů a kříženců nestojí za nic. Bradavice jako takové měl rád, bavilo ho se věnovat tomu, aby mu hrad nespádl na hlavu, ale jeho obyvatelé bytostně nenáviděl. Ještě ke všemu musel sám učit, takže se s nimi setkával daleko častěji. Až na zmijozelské, kteří si byli vědomi toho, že čistá krev je důležitá, se jeho předmět moc neseťkal s pochopením.

Učil totiž Nauku o čistotě krve, v té době povinný předmět, což jeho neoblíbenost pravděpodobně ještě zvýšilo. Jako by nestačilo, že na hradě musí být ředitelem někdo, jehož filozofie se až nebezpečně podobá té Zmijozelově, ale ještě ke všemu musel učit tak hloupý a zbytečný předmět, kde studentům z jiných kolejí jenom ubíral body. Věděl, že ho nemají rádi, svoji práci nenáviděl, ale to tak nějak tušil, už když to místo bral. Jenže byl jediným schopným kandidátem z těch, komu mohlo místo být nabídnuto, proto to vzal. A pak taky kvůli peněžnímu ohodnocení. Ale všechny tyhle myšlenky měl v hlavě schované hluboko, pod nánosem ironických poznámek a urážlivých komentářů. To byl jeho obranný val. Možná, kdyby ho trochu uvolnil, ho lidé mohli mít aspoň trošku rádi.

*

Nikdy jsem se nedostala do hlavy portrétu a nejspíš to už nikdy nechci zažít. Portréty ředitelů jsou ale vlastně ještě dobré, třeba takový sir Cadogan... to by asi bylo jiné. Nu, tak či tak, portréty mají úplně plochou mysl. Žádné sofistikovanější myšlenky, jenom přímé uvažování. V Phineasově případě to bylo ještě obohaceno o ten jeho ironický tón, ale jinak to bylo vážně zlo. Možná to byl jenom pozůstatek toho, že všechny hlubší úvahy byly tak nenápadně skryté, že se na jeho osobě neprojevovaly tolik, aby se potom mohly promítnout do portrétu. Možná to bylo společné všem portrétům. Tak či tak, jedinou jeho souvislejší myšlenkou bylo, že jeho praprapravnuk je děsný oblud, co tahá do domu jeho rodiny šmejdy a krvežrádce. Ani dívat se na to nemohl, daleko radši strašil ve svém portrétu v Bradavicích, ačkoliv škola taky nebyla úplně jeho srdcovkou.

Navzdory tomu všemu jsem ho ale nemohla trochu politovat. Možná by si zasloužil, aby ho aspoň někdo měl pořádně rád i během těch deseti měsíců, co se nedostal domů. Aspoň že ti zmijozelští ho docela uznávali. Takový přechůdce Snapea... ačkoliv u něj se ukázalo, že byl vlastně hodný.

* * *

Další červenozeleň had. Trochu ironie, protože jeden syn Walburgy Blackové skončil ve Zmijozelu jako zbytek rodiny, druhý však v Nebelvíru. Sníst najednou, protože když se to vezme kolem a kolem, tak oba nakonec byli na správné straně Síly.

* * *

Část čtvrtá – Walburga Blacková

Ty uječená krkavčí matko,
konečně se tě zbavím zakrátko.

~ nápis na jednom novinovém výstřižku v pokoji Siriuse Blacka

*

„Siriusi!“ zaječí moje nová hostitelka. Tyjo, už si začínám připadat jako parazit, to je docela smutný. Nakouknu jí do hlavy, která je plná myšlenek na to, jak zatočit s krvežrádci v rodině, což chce probrat s manželem, ale nejdřív musí vyřešit problém se synem.

„Ano, matko?“ ozve se zeshora otráveně.

„Koukej si uklidit v pokoji! Ty ústřížky mudlovských novin a časopisů, jak se válí po zemi, prostě půjdou pryč.“

„Neboj, matko, už jsem to vyřešil.“

„Mám se jít podívat?“

„Pro mě za mě,“ prohlásí černovlasý mladík sebejistě. Walburze se něco nezdá. Možná ji zaráží ten ironický podtón. Sice ho slyší u všeho, co její starší syn pronese, ale teď jako by se ho nesnažil nijak potlačit. Něco bude špatně. Vyrazí po schodech a nahoře do Siriuse málem vrazí. Ten se na ni sladce usměje a otevře dveře do svého království. Stane na prahu a málem ji trefí šlak.

„Řekla jsem vyhodit, ne nalepit na stěny!“ zaječí.

„Ale musíš uznat, že už se nic neválí po zemi,“ poznamená Sirius a ležérně se opírá o futra. „O to ti přece šlo, ne?“

Několikrát se zhluboka nadechne a hlavou jí prolétne několik myšlenek o tom, kde s Orionem udělali v Siriusově výchově chybu. Vždyť to byl takový hodný kluk, který vypadal, že by mohl být jejich adekvátním dědicem. Představovali si ho jako někoho, kdo s nimi bude sdílet jejich názory na mudly a mudlovské šmejdy a ve volném čase bude za tohle přesvědčení bojovat, ne že si ve čtrnácti vylepí po pokoji články z mudlovských časopisů. Nějaké dvoukolové podezřelosti, támhle dokonce několik spoře oblečených dívek... kdyby se aspoň hýbaly. „Šlo mi o to,“ řekne pomalu, „abys přestal s těmi mudlovskými blbostmi.“

„Víš, matko, ale to je podobné, jako kdybych já po vás chtěl, abyste přestali s tou posledostí čistou krví.“ Zavrtí hlavou a přejde k jedné zdi. Pokusí se výstřížky strhnout, ale nedokáže to ani pomocí kouzel. „To jsem ale dobrý, ne? Jsem tak rád, že se na tenhle dům nevztahuje to pravidlo, že nesmíme kouzlit mimo školu. Výjimky z dob minulých jsou fajn.“

„Na co tím narážíš?“

„Vůbec na nic. Vylož si to, jak chceš. A když už ses přesvědčila, že mám uklizeno...“ Ukáže na dveře: „Východ je tady.“

„Krvežrádče mrňavej. To si ještě vyříkáme.“ Práskne dveřmi a dupe dolů ze schodů. O patro níž málem srazí svého mladšího syna.

„Nic si z toho nedělej, máti, on je celej divnej,“ pošeptá ji Regulus a hned je zase pryč. Walburze skoro ukápne slza. Aspoň jedno z jejích dětí stojí za to.

*

O dva roky později je Walburžina mysl posedlá úplně tím samým. Čistota krve, žádní mudlovští šmejdi, žádní krvezádci, mudly poslat někam do pryč, aby kouzelníci mohli ovládnout svět. Akorát dnes převládá ještě jiná myšlenka. Ten krvezádce, ten idiot, ten zmetek nebelvírská. Sirius utekl, nechal po sobě téměř prázdný pokoj vytapetovaný těmi blbými novinovými výstřižky, na jednom z nich ne moc milý vzkaz, který byl adresovaný jí a dal by se vyložit jako dopis na rozloučenou, a tísnivou náladu v celém domě. Nažhaví svou hůlku a přiloží ji k tomu místu, kde je na rodinném gobelínu Siriusova hlava. O chvíli později tam je jenom černá spálenina. Tak. A teď bude mít klid.

*

Stará žena sedí zkroucená u kuchyňského stolu a nepřítomně si máčí sušenku v čaji. Nějak si říkám, že když se teď podívám, na co asi myslí, tak že to bude pořád to samé. A taky že je, ale přeci jenom tam nějaká změna je. Věří, že se Voldemort jednoho dne vrátí a nastolí vládu čistokrevných. Že se jednou zase setká s Orionem a Regulusem, kteří ji před dvěma roky opustili. Vlastně velkou část její mysli zabírají vzpomínky na ty dva. Že jednou prostě mudlové, šmejdi a krvezádci budou podřadná rasa, což byly ideály i jejího manžela a syna. A že nezemře sama, opuštěná a zpustlá. Je ve svých myšlenkách tak ztracená, že si ani nevšimne toho, že jí její domácí skřítek Krátura podává noviny, dokud si ošklivý tvor neodkašle.

Popadne noviny, poděkuje mu a požádá ho ještě o jeden šálek čaje a talířek sušenek. Zatímco Krátura plní přání své paní, Walburga přelétne očima titulní stránku novin. A nestačí se divit.

Její většinu totiž zabírá fotografie jejího staršího syna. Neviděla ho sice od té doby, co mu bylo šestnáct a utekl z domova, ale poznala by ho za jakýchkoliv okolností. Sirius Black vyhodil do vzduchu ulici plnou mudlů, hlásá titulek nad fotografií. Black je na ní zachycen při zatýkání. Směje se, vůbec neklade odpor. Pak už se jenom ironicky šklebí. Walburga popotáhne a zamrká, aby zahнала slzy, které se jí ženou do očí. Tak Sirius asi nebude taková bačkora, jako si myslela, když teď povraždil ulici plnou mudlů. Možná, že se na něm rodinné geny přeci jenom pozitivně projeví. Tohle by žádný krvezádce neudělal. Dočte noviny až do konce a pocítí jistou hrdost. Hrdost na syna, kterého sice vydělala, ale který dokázal, že do rodiny aspoň trochu patří. Už bylo sice pozdě na jeho statutu něco měnit, ale měla z něj radost. Přemýšlela, zda by ho náhodou neměla jít navštívit do Azkabanu, kde určitě skončí, nakonec však usoudí,

že by to nemusel uvítat. Nu což. Tenhle článek aspoň nalepí do jeho pokoje ke všem těm mudlovinám.

*

„Vy skvrny na cti rodu, vy nečistí kříženci, zrádci vlastní krve, vy zplozenci špíny!“

„Kolikrát jim mám říkat, aby na ten zvonek nesahali!“ vykřikne Sirius a vyběhne z místnosti.¹ Walburga je jako portrét přesně taková, jako bývala celý život. Ani to, že na Siriuse nějakou dobu byla hrdá, nezměnilo její přístup k němu a k ostatním, kdo v budoucnu začali využívat dům na Grimmauldově náměstí dvanáct. Stejně jako za jejího života bylo jejím cílem vyštípat ty krvezádce pryč. Takže dělala, co mohla. Když už je nemohla nijak vyhnat fyzicky, tak aspoň útočila na jejich ušní bubínky, kdykoliv to jen šlo.

* * *

Co se asi honilo hlavou profesorovi lektorů kromě viny? Odpověď se skrývala v následujícím hadovi. Žlutooranžovém. Zle se na něj dívala, než ho znechuceně strčila do pusy a téměř bez kousání spolkla.

* * *

Část pátá – Horacio Křiklan

Hodný Oblíbený Rozhodný Akční Cílevědomý Elegán
nebo

Senilní Labilní Uplatitelný Generální Hlupák, Obloustlý Rozčilený Naiva?
To je, oč tu běží.

~ zápisky průměrného studenta, který se vždycky toužil stát členem Křikova klubu, profesora zároveň obdivoval a nesnášel

*

„To myslíte vážně, pane?“ zeptá se Křiklan a nevěřicně se zadíval do hnědých očí muže sedícího naproti němu.

„Naprosto vážně, Horacio. A abyste věděl, tak by s Vámi mohl nastoupit ještě jeden profesor, kterého nejspíš znáte... Albusi, nestyďte se a pojd'te dál.“

Do místnosti vejde vysoký muž s kaštanovými vlasy. „Já... nevěděl jsem, zda můžu dovnitř, pane.“

„Když jsem Vás pozval, tak jsem nepředpokládal, že budete celou dobu stát za dveřmi,“ mrkne na něj ředitel školy.

„Ale když Vy jste tu měl Horacia,“ brání se.

„Chtěl jsem se sejit s vámi oběma. Pokud se ještě neznáte, tak Horacio, tohle je Albus Brumbál, budoucí profesor přeměňování. Albusi, Horacio Křiklan, budoucí profesor lektvarů. Aspoň tedy doufám, pokud oba budete pro.“ Oba mladí muži se na sebe podívají, Křiklan vstane a podají si ruce. Potom si oba sednou naproti Armandovi Dippetovi a vyslechnou si, co má na srdci. Když místnost o nějakou dobu později opouštějí, z obou jsou profesori a připadá jim, jako kdyby se spolu znali už celé věky.

„Poslyš, Albusi... brzy budu dělat jednu takovou sešlost s lidmi z nižších ročníků, s nimiž jsem se přátelil. Letos OVCují. Bude to takový menší večírek pro štěstí, aby uspěli. Nechtěl bys přijít?“

„Proč ne. Aspoň se s nimi seznámím i jinde než ve školních lavicích.“

*

Horacio Křiklan nebyl žádný hlupák. Věděl, kde má hranice svých možností, proto se nikdy nesnažil být tím nejlepším. Sám by se na výsluní nejspíš nedostal. Proto se už za studií začal obklopotvat lidmi, o nichž si myslel, že oni by to tam dotáhnout mohli a on by se svezl s nimi. Nutno říci, že jeho odhad byl málokdy špatný. Kvůli tomu, že on nebyl nejlepší, však pohrdal ostatními průměrnými osobami. Vlastně ne úplně pohrdal, spíš se snažil je nevidět, protože mu až moc připomínali sebe sama. To byla taková jeho hlavní slabina, že si byl vědom míry své obyčejnosti, a nejspíš právě proto se zoufale snažil obyčejným nebýt. Když mu nahlédnu do jeho mysli, tak mě praští do očí touha být viděn, která je ale zakrytá obavami, že někdo prokoukne, že on jen umí kouzlit a míchat lektvary, což ale, když se to tak vezme, není až tak dokonalé. Třeba v porovnání s Brumbálem... Jeho jméno má obklopené rozporuplnými pocity. Na jednu stranu to je jeho přítel, na stranu druhou je to však velký a mocný mág, v jehož přítomnosti je Křiklan vždycky zastíněný.

A kvůli podobným pocitům méněcennosti už jako mladý založil klub, v němž se točili nadějní spolužáci, později jeho studenti. Mezi nimi si jako něco míň nepřipadal, protože byl přeci jenom starší a zkušenější; kdyby šlo o mágy jeho věku, asi by to bylo jiné. Prakticky každá známá osobnost si klubem prošla. Včetně těch nechvalně známých...

*

„Chtěl jsem se na něco zeptat, pane profesore.“

„Jen se ptejte, chlapče, jen se ptejte!“

„Zajímalo by mě, pane profesore, co víte o... o viteálech.“² Křiklan se trochu zarazil. Jeho myslí protlétlo hned několik myšlenek najednou. Zaprvé, že něco takového asi nebude úplně pro nějakou školní práci. Zadruhé, jestli by vůbec mohl něco říct. I když k tématu dost věcí věděl, stejně jako k mnoha dalším černomagickým věcem, protože to bylo základní vzdělání. Člověk musí nejdřív poznat to, proti čemu by měl bojovat, aby věděl, jak to může konat. A zatřetí, pokud by to však někomu chtěl říct, tak by to byl právě tento chlapec.

„Narazil jsem na ten pojem v jedné knize a nepochopil jsem přesně, o co jde.“ Křiklan se zdráhal, ale nakonec zvítězily Raddleovy lichotky smíchané s touhou po vědění. Přesně tohle na profesora fungovalo. Celé mu to vysvětlil, včetně té odpovědi na otázku se sedmi kusy duše. Samozřejmě si myslel, že to studenta opravdu zajímá jen teoreticky. Proč by také Raddle potřeboval dělit svou duši? A taky se trochu chtěl předvést. Protože obdivoval Tomovy schopnosti, tak taky nemohl odolat, když se naskytla příležitost ho o něčem poučit. Až když odešel, tak si uvědomil, že ten výraz ve studentově tváři asi nebyl úplně adekvátní tomu, co mu řekl. Jenže už bylo pozdě cokoliv měnit.

*

Když se dozvěděl o Voldemortových vraždách, nijak ho to nevzrušilo. Věděl, že z toho chlapce jednou něco bude, a nespletl se. Jenom trochu neodhadl, co přesně bude dělat, no. Nezajímalo ho to o nic víc než masakry mudlů na druhé straně zeměkoule. Dokud se ho to vyloženě netýkalo... jenže pak mu to začalo docházet, když si známá úmrtí spočítal. Vzpomněl si na onen večer ve své pracovně, jak se ho Raddle ptal na viteály, a rozhodl se opustit Bradavice. Zatím to byla jen domněnka, ale nechtěl riskovat, že by si ho našel a zavraždil kvůli tomu, že něco ví. Když se Voldemort pokusil zabít Harryho Pottera, všichni oslavovali, že se zničil sám, ale Křiklan věděl svoje. Věděl, že jeho bývalý student úspěšně rozdělil svou duši na dva a sedm dílů. Styděl se za sebe, že mu to řekl. Ale nic s tím neudělal. Tedy, změnil si svoje vzpomínky na ten den, ale to bylo všechno. Místo aby zašel za Brumbálem, dál putoval po mudlovských obydlích a užíral se vinou.

*

Nejraději by utekl, to mi bylo jasné, protože v jeho hlavě celou dobu tepala myšlenka, aby zmizel od toho všeho, aby si zachránil vlastní krk jako správný zmijozelský

individualista. Jenže to nakonec neudělal. Možná to tak vypadalo, vlastně už byl rozhodnutý, že uteče tunelem do Prasinek, odkud se přemístí a bude pokračovat v tom, jak žil, než se vrátil do Bradavic. Ale pak si vzpomene na to, proti čemu bojuje. Mohl by se postavit své Nemesis, mohl by se zbavit hanby, že to Raddleovi tehdy prozradil. Neotočí to, ale pokračuje v cestě. Když vyleze U Prasečí hlavy, nepřemístí se pryč. Místo toho začne shánět všechny obyvatele městečka, kteří jsou ochotná bojovat, a zavede je zpátky na hrad. A s novým elánem se vrhne do boje proti svému bývalému studentovi.

* * *

Předposlední had z té základní sedmice. A nefunguje. Zatvářila se nespokojeně, vytáhla z pytlíku se zbylými jednoho zeleného a namočila ho do lektvaru, přičemž intenzivně myslela na kouzelníka, do jehož těla se chtěla dostat. Nechala lektvar okapat a nacpala si hada do pusy. Svět se pošesté začal rozplývat.

* * *

Část šestá – Tom Rojvol Raddle

Jedna, dvě, tři čtyři, pět,
co by bazilišek sněd' ?
Na šmejdy si brousí zuby,
chce je poslat do záhuby.
Potřebuje však nejvíce
Salazarova dědice.

Šest, sedm, osm, devět,
není moc potřeba vět
pro popis, co by se stalo,
kdyby hada ovládalo
černokněžnické smýšlení,
podle nějž pravidel není.

A konečně deset taky,
pozor na hadovy zraky;
kouše a zle kolem civí,
nikdo nezůstane živý.

~ oblíbená dětská říkanka na strašení ostatních

*

Do jednoho z nejstrašlivějších černokněžníků se dostanu ve chvíli, kdy sedí na půdě sirotčince a vzlyká, jak je celý svět proti němu. Může mu být tak šest, sedm let, na sobě má ošoupané oblečení a klepe se zimou. Na půdě je jenom on, dvě skříně a hromada harampádí zakrytá nějakou látkou. Tohle všechno vidím jeho uszlzenýma očima. Pláče kvůli svým rodičům, které nikdy nepoznal, kvůli tomu, že ho nikdo nemá rád a všichni jím pohrdají, že nemá kamarády a že musí žít v tomhle pitomém sirotčinci. A kvůli tomu, že dělá divné věci, jež sám nechápe a nikdo mu je nevěří. Někdo ho shání, ale on se schoulí do klubíčka a připlácne si ruce na uši.

*

Bradavická Velká síň. Vypadá to zařazovací večer, protože místnost vidím z jiného úhlu pohledu než od zmijozelského stolu. Když nakouknu do Raddleovy mysli, vidím naprostou fascinaci tím, co vidí. Vzpomíná na dny, které celé musel trávit ve svém pokoji, kde měl jen skříň, postel, prázdný stůl a jedna tvrdou židli, oproti tomu mu tohle přijde jako sen. Pravda, sice na sobě má obnošený hábit a prastará vydání učebnic, ale je tady, nemusí chodit do žádné školy, již by mu vybralo vedení sirotčince. Zároveň ale cítím i něco zlověstného. Nepředpokládá, že by ho Klobouk zařadil do jiné koleje než do Zmijozelu. Svět by asi byl mnohem sluníčkovější, kdyby byl zařazen do Mrzimoru. Nebo bychom se dočkali jejich masakru.

Za tím vším, až daleko v koutku, totiž má uzavřenou touhu po pomstě. Věří, že se jednoho krásného dne vrátí a pomstí se všem, kdo mu nějak ubližovali. Vedení sirotčince, jeho nepřátelé z řad dalších chovanců, ba i ten žebrák, co se mu vždycky posmíval, když šel do školy v ještě otrhanějším oblečení než měl na sobě ten muž. Věří, že se naučí všechno, co bude potřebovat, a to nejen z učebnic. Ty už měl mimochodem všechny důkladně přečtené a nastudované, protože o odpoledních neměl v sirotčinci co dělat. A prostě je ze všeho hrozně na větvi, jenže takovým tím zlomyslným způsobem. Je šťastný, ale zároveň cítí takovou tu zlomyslnou radost. Kdokoliv jiný by na jeho místě dost možná jen tiše obdivoval krásy hradu. Ale tohle je Tom Raddle.

*

Sedí u stolu ve svém pokoji. Nikdy jsem nebyla v klučičí části zmijozelských ložnic, ale vypadá to tam prakticky stejně jako u nás. Tohle je prefektská ložnice, poznám záhy, když Tom vzhledne od kusu pergamenu, kam něco drápe, a přeje pohledem celou místnost. Je větší než normální ložnice a má krb. Takže bude prefektská, protože primusové mají krb hezčí a rozšiřovací studium tehdy ještě neexistovalo. (Ano, důchodci také mají krby v ložnicích, aby si mohli prohřívat svoje staré kosti.) Po chvíli pokračuje v psaní na pergamen. Hlavou se mu honí různé blbosti, i když se snaží soustředit na to, aby si vymyslel nějaké hrozné dárk a ívl jméno. Když už má skupinu lidí, která ho poslouchá na slovo a hltá mu všechno, co řekne, tak by se jako správný

vůdce měl nějak epicky jmenovat. Navíc nechce být spojovaný s tím, co býval. Mr. Tom A. Dildolover? To zní hloupě. Old Immortal Lover? To asi taky nebude ono. A co I Am Lord Voldemort? To by šlo, ne? Já, lord Voldemort. Jo. To se mu líbí. Teď si konečně připadá jako správný záporák.

*

Samozřejmě se Křiklana zeptat nepotřebuje. Prostě by to zkusil a určitě by to vyšlo, když přeci nejpokročilejší objevovací metodou je ta s velmi poetickým názvem pokus-omyl. Jenže... jak už si zapsal před několika dny do svého deníčku, chtěl se někomu svěřit. Samozřejmě ne tak, že by za někým přišel a řekl mu: „Hele, plánuju si rozpoltit duši na sedm kousků a uložit je do viteálů, abych nezemřel jako moje máma, myslíš, že by mi to vyšlo?“ Spíš nějak nenásilněji. Že by to neřekl přímo. Že by ho to zajímalo z čistě akademických důvodů. Po dlouhém rozvažování se rozhodl to zkusit u Křiklana. Přišlo mu, že by ho určitě nepráskl Brumbálovi. Měl pro něj slabost. Křiklan pro Raddlea, ne opačně. Raddleovi jenom přišlo fajn, když se o něj někdo tak zajímal a věřil mu.

*

Nikdy neměl rád Brumbála. Ačkoliv se k němu nikdy nechoval zle, cítil, jako kdyby si od něj profesor držel odstup. Přišlo mu, jako by se skoro bál, čeho může být chlapec schopný. Když zjistil, že se Brumbál stal ředitelem, ani vlastně sám nevěřil tomu, že by ho přijal na místo profesora Obrany proti černé magii, ale zkusit to musel. Navíc chtěl ukrýt Helenin diadém někde na hradě. Od té doby, co ho odmítl, začal Raddle pociťovat čím dál větší zášť namířenou proti tomuto kouzelníkovi. Šlo spíš o princip a o to, že Brumbál vždycky věděl o trochu víc. Ačkoliv sám odmítal černou magii, dost o ní věděl, ostatně podobně jako Horacio Křiklan. Jenže Raddle ho nemohl zabít. Bránily mu, ač je to dost neuvěřitelné, nějaké morální zásady. Prostě usoudil, že tehdy nebyla správná doba, aby ho zavraždil, a nic takového nikdy nenastalo, aspoň ne pro něj osobně. Až když se Brumbál stal poslední překážkou na cestě k moci, musel se ho zbavit. Ani to však neudělal sám. A pak na to vlastně i trochu doplatil. Ale to předbíhám.

*

Malý domek v Godrikově Dole vypadá přesně tak, jak si ho představoval. Nezatáhli si ani záclony, takže naprosto zřetelně viděl, jak sedí v malém obývacím pokoji – vysoký tmavovlasý muž s brýlemi na očích, který bavil malého černovlasého chlapce v modrém pyžamku tím, že z hůlky vypouštěl obláčky různobarevného dýmu. Dítě se smálo a pokoušelo se kouř chytit, sevřít ho v drobounké pěsti...³ Spokojená rodinka. Ovšem on tomu učiní přítrž. Jednak nenáviděl malé urvané děti, trauma z

jeho dětství v sirotčinci, jednak nenáviděl spokojené lidi. Co je vlastně spokojenost, prolétne mu hlavou filozofická otázka, když šťouchne rukou do vrátek, která nepatrně zaskřípou. Nic. Protože moc je všechno. A jemu k té absolutní chybí už jenom jeden krok.

„Avada kedavra,“ pronese nevzrušeně, když do předsíně vběhne James Potter a hrozí, že ho zadrží, ačkoliv svou hůlku před chvílí odhodil na pohovku, Voldemort to viděl. Zamíří do patra, kde se ukrývá ta hloupá husa. Nechce ji zabít, poté, co u něj za ni Snape tolikrát orodoval, usoudil, že mu aspoň jednou udělá radost, ale když ona si stoupla před postýlku, před to děcko a odmítá uhnout... Druhý paprsek zeleného světla zazáří domkem. Chlapec si stoupne a podívá se maskované postavě do tváře. V černokněžnickově hlavě se míhají různé zběsilé myšlenky, od toho, jak nenávidí haranty, přes nadvládu nad světem až po poslední viteál, který zatím nikam neukryl. Pečlivě zamíří a pronese kletbu. A ocitne se v nekonečné agonii. Zamlženýma očima ještě vidí kluka, jak stojí v postýlce a civí na hromádku hadru, jíž se během chvíle stane, stejně nevzrušeně jako před chvílí.

*

Frustrovaně zaječí. Tak oni jdou po viteálech. To si zkusíte jenom jednou, zmetci. Víte, kolik mi to dalo práce, všechny ty věci najít, očarovat a zase schovat tak, aby je nikdo nenašel? A oni je teď ničí jako potlouky hráče. S tím se něco musí udělat. A pak vlastně ještě musím zařídit, aby mě ta blbá bezová hůlka poslouchala.

*

Pýcha prý předchází pád. Ale byla to skutečně pýcha, kvůli čemu jsem musel padnout? Ne. Byla to jen touha po moci, odplatě a nastolení spravedlnosti. Zabili jste mě skutečně? Nebo jen zase čekám na další příležitost? Budu vám chybět?

* * *

A to nejlepší nakonec. Nejoblíbenější i nejzatracovanější zmijozelská postava. Záporák i klad'as. Poslední želé had.

* * *

Část sedmá – Severus Snape

Mastné vlasy, vzhled netopejří
a ten, kdo ho jednou nasejří,
bude za to páchat věčně

jeho tresty nekonečné.

~ nápis na přebalu jedné erární učebnice lektvarů z doby mezi kouzelnickými válkami

*

Černé jak noc – jeho oči,
kolem nichž se můj svět točí.
Stejně tak tmavé má i vlasy,
má mě též rád? Možná, asi.

Já ho teda mám moc ráda
možná víc než kamaráda.
Co bude, však netuším,
a tak zatím jenom sním.

~ z deníčku dvanáctileté Lily Evansové

*

Poprvé se mu dostanu do hlavy jako třináctiletému. Sedí v kolejni místosti u krbu a filozofuje nad životem. Zatím došel k názoru, že miluje jen tři věci. Zaprvé, Bradavice. Zadruhé, to teda není věc, Lily Evansovou. Zatřetí, má rád černou magii. Daleko víc bylo toho, co nenáviděl. Tu povedenou čtveřici z Nebelvíru, svého mudlovského otce, matku, že se vůbec s otcem mohla kdy seznámit, prázdniny, protože musel nosit to pitomé mudlovské oblečení a nemohl prakticky nic dělat, jen naslouchat hádkám rodičů, a celý svět, že byl vždycky proti němu. Zatím z něj vyrůstal mág, který byl tak otrávený mudlovským životem, že se upínal na svoje magické schopnosti, a který však ovládal tolik kleteb, že by si s jejich pomocí dokázal překopat celý život k lepšímu.

*

Někdy mu přišlo, že byl tak trochu jako Krvavý Baron. Taky se mu líbila jedna dívka, která nebyla z jeho koleje a začala chodit s jedním blbečkem z Nebelvíru, a on ji nikdy nepřestal milovat. Stal se pouhým pozorovatelem, sledoval, jak s ním jde po chodbě za ruku, směje se jeho vtipům a v duchu trpět. Trpět, to je to správné slovo. Proto se ještě víc upnul na svoje černomagické schopnosti a na partu okolo Luciuse Malfoye a jeho následovníků.

*

Jenže pak Voldemort usoudil, že chlapcem z věštby je Harry Potter a že s ním zabije i celou jeho rodinu. Skrz Snapeovy řasy vidím Voldemorta, jak sedí na krásné vyřezávané židli, která vypadá spíš jako trůn. Snape nejspíš klečí. Prosí Voldemorta, aby Lily neubližoval. Že kluka klidně zabít může, stejně jako jeho otce, ale jeho matku ne, prosím, ne. Voldemort se nad tím krátce zamyslí a pak se mu téměř vysměje do očí. Jen o několik málo desítek minut později se Snape sejde s Albusem Brumbálem a nabídne mu, že se stane dvojitým agentem a bude mu vynášet něco z informací Smrtijedů, když zařídí, aby Potterovic rodina dále žila.

*

Sedí v učebně prvního ročníku letvarů. Tihle prvňáci sem přijeli teprve nedávno, tohle má být jejich první hodina. Užívá si, jak z něj všichni mají respekt – aby taky ne, když si ho budoval kolik let. Ale ono bývalý Smrtijed by měl asi respekt vždy a od všech, vyjma samotných Voldemortových přívrženců. Jenže on jejich kruh neopustil. To však není důležité. Přejede pohledem štěbetající třídu a v duchu se pochvává, protože stačilo jedno rozhlédnutí a všichni pod tíhnou jeho černých očí raději zmlkli. Podívá se na ně ještě jednou. Draco Malfoy, další děti Smrtijedů, které většinou jmény nezná; nějaký další Weasley, promerlina, kolik jich ještě bude; holka, co mu hrozně připomíná Lily, protože podle ostatních je podobně chytrá a stejně jako ona pochází z mudlovské rodiny; a kluk, co mu připomíná Lily. Nejspíš proto, že to je její syn. Vypadá úplně jako James Potter, stejně arogantně a nedotknutelně. Jenže pak zvedne oči, protože mu je divné, že na něj tak dlouho zírá, Snape uvidí tu jasnou zelenou a málem vypadne ze své role zlého profesora. Než zase zpátky nabyde ztracenou rovnováhu, neodolá. Bude jako otec, nebo jako matka?

„Pottere! Co získám, když přidám rozdrčený kořen z asfodelu k výluhu z pelyňku?“⁴

*

Tenhle školní rok mu byl snad čert dlužen, aspoň podle jeho myšlenek. Ne, vůbec mu nevadilo, že musel znovu pracovat s Fénixovým řádem a Pánem zla, proti tomu nic neměl, v tom už měl praxi. Jeho hlavními problémy byla bradavická inspektorka výuky a Potterova tupost. Ta byla problémem sice vždycky, ale tentokrát však ještě víc, protože ho musel učit nitrobraně. Achjo. Nebýt toho, že se znovu objevil Pán Zla, tak by se na to všechno nejspíš vykašlal, protože Umbridgeová ho den ode dne vytáčela víc a víc a s Potterem to bylo totéž, jenže ne den ode dne, ale hodinu od hodiny.

*

Nechápal, co Brumbála vedlo k tomu, aby si ten prsten nasadil, ale když už to udělal, tak mu nezbylo nic jiného než mu slíbit, že ho v případě nouze zabije on, a ne Draco, jak plánoval Pán zla. Najednou se všechno začalo hrozně komplikovat.

*

Jeden by řekl, že v rámci přípravy na zkoušku nebude muset nijak trpět, vyjma občasného spánkového deficitu a pocitu, že mu praskne hlava, ale opak je pravdou. Jsem v Chroptící chýši a had mi právě prokousl hrdlo. Samozřejmě ne mně, ale Severusovi Snapeovi, jenže mě to bolí úplně stejně jako jeho a nemůžu se rozhodnout, jestli to víc bolelo Voldemorta, když se proti němu obrátila jeho vlastní smrtící kletba, nebo teď Snapea. Snaží se zastavit krev, jež mu prýští z ran po hadích kousancích, ale marně. Najednou se před ním vyloupne trojice kouzelníků. Potter, Grangerová, Weasley. Překvapí ho, že tam jsou, ale zároveň je za to i trochu rád, protože musel splnit Brumbálovo přání. Potter se o všem musel dozvědět. Jak mu tohle prolétne hlavou, začne se mu před očima míhat celý jeho život. On a Lily, škola, Pobertové, Smrtijedi, Lilyina smrt, Řád, Brumbál, jeho smrt a poslední rok. Ty samé vzpomínky se současně s tím začnou uvlolňovat z jeho těla.

„Vezměte si to...“ zasípe. Grangerová odněkud vyčaruje lahvičku a podá ji Potterovi. Pohotová jako Lily. Lily.

„Podívejte se... na... mne...“ zašeptá. ⁵ Zeleň jeho očí ho pohltí. Najednou před sebou zase vidí Lily, která ho láká na druhou stranu. Už jdu, pomyslí si. A svět kolem zčerná.

* * *

Závěr

Dívka se vrátila z poslední vzpomínky se slzami v očích. Pro Snapea měla vždycky slabost a nesnáší, kdykoliv někdo nějak připomene jeho smrt. Chvíli civěla do zdi, než se vzpamatovala. Sáhla po zbylých želé hadech a obsah pytlíku brzy zlikvidovala. Lektvaru se zbavila pomocí kouzla Evanesco. Uvařila si kafe a začala si sepisovat, co všechno viděla a zažila, aby na nic nezapomněla. Psala a psala a bylo jí úplně jedno, kolik pergamenů už zaplnila. Ale už se pomalu dostala ke konci. Chyběly už jen dvě věci. Najít, odkud co citovala, a dlouze se omluovit, že jí to zabralo tak moc palců, aby to bylo ještě delší.

Citovaná literatura

- ¹ J. K. Rowlingová, Harry Potter a Fénixův řád, strana 100, Albatros 2008
- ² J. K. Rowlingová, Harry Potter a Princ dvojí krve, strana 408, Albatros 2008
- ³ J. K. Rowlingová, Harry Potter a Relikvie smrti, strana 294, Albatros 2008
- ⁴ J. K. Rowlingová, Harry Potter a Kámen mudrců, strana 130, Albatros 2008
- ⁵ J. K. Rowlingová, Harry Potter a Relikvie smrti, strana 548, Albatros 2008